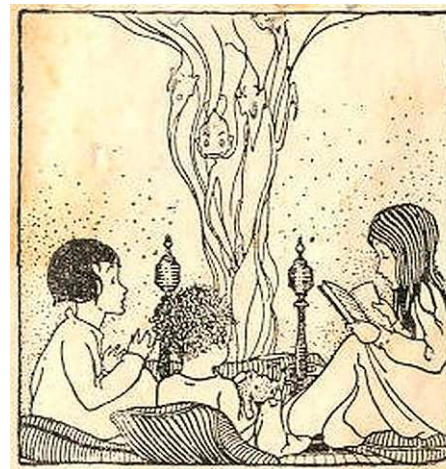


# מוכר החלומות

ה.בנסון

מתוך "ספר הפיות" (1919)



יום אחד אמא קראה מהמטבח לבנה פטר, נתנה לו סל של ביצים טריות גדולות, ואמרה לו להביא אותן לדודה ג'ין, שגרה בעמק, במרחק של כשעתיים. פטר, ילד חמוד בן שתיים-עשרה, שמע את אמו בשמחה, חבש מיד את הכובע הירוק שלו ויצא לדרך. היה זה בוקר אביבי יפה והאדמה, שהשלג שעליה הפשיר כבר, שמחה להתחמם בקרני

השמש. ציפורים אחדות, שזה רק עתה חזרו מארצות הדרום, קפצו מענף לענף ושרו בקולות דקיקים, והאוויר היה מלא ריח של קרקע חרושה. הנער הלך ושרק. ופתאום ראה על הארץ משהו שהבריק חזק, כאילו השמש עצמה נפלה מהשמיים.

"חתיכת זכוכית" חשב פטר. אך לא הייתה זו זכוכית אלא מטבע פלורין זהב, שכנראה נפלה מהארנק של עובר אורח. פטר עצר, הרים את המטבע, שם אותה לכיס והמשיך בדרכו עם שריקה עליזה. בקרוב הגיע למקום בו הדרך עברה סביב לתל קטן ופטר ראה איש זקן מוזר שההלך במעלה הגבעה. האיש היה זקן מאוד, פניו היו חרוטים בשקעים עמוקים כמו



קליפה של תפוח מצומק, היה לו שער לבן כשלג  
וזקן ארוך שהגיע כמעט עד חגורתו. הוא לבש  
גלימה בצבע אדום דובדבן ונעל נעלי זהב.  
מחגורתו תלויים היו שתי קרנות על שרשראות  
כסף, קרן אחת פשוטה של פרה, שנייה משנהב  
לבן, מקושטת בציורים של אנשים וחיות.  
"חלומות למכירה! חלומות למכירה!" קרא האיש  
הזקן ברגע שראה את פטר. "תרצה אולי לקנות  
חלום, אדם צעיר?"  
"איזה חלומות אתה מוכר?" שאל פטר.  
"טובים, גרועים, אמיתיים - כל מיני" אמר מוכר  
החלומות "יש לי אפילו חלומות בלהות. חלומות  
למכירה! חלומות למכירה!"  
"כמה עולה חלום?" שאל פטר.

"פלורין זהב אחד" ענה המוכר.

"אקנה אחד, בבקשה" אמר פטר והוציא את הפלורין שמצא קודם.

האיש הזקן הוציא מקרן השנהב שזיף מתוק ונתן אותו לפטר לאכול.

"בפעם הבאה כשתישן תחלום את החלום שקנית" אמר והמשיך בדרכו.

פטר הלך הלאה ומדי פעם הביט על האיש הזקן, שטיפס באיטיות על התל. אחרי זמן מה מצא פטר מקום שקט בקצה חורשת אורנים והתיישב על אבן גדולה כדי לאכול את הארוחה שאמא הכינה לו.

השמש עמדה גבוה בשמיים בשעת צהריים. תוך כדי אכילת לחם וגבינה שמע פטר פתאום צליל של קרן. כעבור זמן קצר הצליל הזה נשמע ממש לידו.

וכשהד צלילי הקרן נדם נשמעו חבטות רגליים של סוסים רבים וצלצול פעמונים, ופתאום מתוך ענן אבק סמיך הופיעה מרכבה מפוארת רתומה לשנים-עשר סוסים לבנים. במרכבה ישבה אישה לובשת בגדים יקרים ומקושטת באבני חן. להפתעתו הרבה של פטר הוא ראה שזו דודתו ג'ין. המרכבה עצרה לידו ודודה ג'ין נשענה מהחלון ואמרה לפטר:

"מה אתה עושה כאן, ילדי?"

"הייתי בדרך לביתך עם סל ביצים טריות מאמא" ענה פטר.

"אז מזל שמצאתי אתך" אמרה דודה ג'ין "כי אני כבר לא גרה בבית הקטן שלי. יש לי עכשיו טירה משלי. בוא, כנס למרכבה ואל תשכח את סל

הביצים."

פטר עלה למרכבה, סגר את הדלת אחריו והם  
נסעו.

המרכבה המשיכה מעל התל וירדה לעמק, עברה  
דרך יערות מוזרים בהם פטר ראה תוכים ירוקים  
שורקים וצועקים על ענפי העצים, ואחר כך דרך גיא  
בין שני הרים גבוהים. פטר הציץ על דודה ג'ין וראה  
כתר על ראשה.

"האם את מלכה, דודה ג'ין?" שאל.

"אכן כך" ענתה הדודה "תראה, לפני יומיים  
חיפשתי את הפרה הלבנה שלי שנעלמה מהרפת  
והגעתי לטירה מפוארת שאליה אנו עכשיו נוסעים.  
יש לה צריחים יפהפיים ושער כניסה מצופה  
ביהלומים.

'של מי הטירה?' שאלתי את שומר השער.

'של אף אחד, גברתי' הוא ענה.

'מה?' אמרתי 'היא לא שייכת לאיש?'

'זה מה שאמרתי, גברתי' אמר 'היא שייכת למי  
שרק ירצה בה'.

אז נכנסתי לטירה ולא יצאתי ממנה עד שלא  
בדקתי בה את כל חדר וחדר. ואז לבשתי את  
הבגדים היפים האלה, ענדתי את אבני החן  
שמצאתי במגירת הארון, והודעתי לכל המשרתים  
שאני מתכוונת להיות מלכה. ראה פטר, אין דבר  
שאישה בעלת החלטיות ומרץ לא יכולה להשיג."  
המרכבה המשיכה בדרכה ואחרי זמן מה פטר יכול  
היה לראות את הטירה של דודה ג'ין. הטירה  
הייתה גדולה ובעלת מגדלים גבוהים ועגולים בכל

תמיד, ובכל מקום וענה מיד "כן, בבקשה."  
ושניהם התיישבו לשולחן המכוסה במפה לבנה  
כשלג.  
"תקרב קצת את הכיסא שלך, פטר" אמרה דודה  
ג'ין.  
פטר ניסה, אך התברר לו שהכיסא כאילו מחובר  
לרצפה ולא ניתן להזיז אותו.  
"זה מוזר" אמרה דודה ג'ין "אבל מילא, נזיז אליך  
את השולחן."

אבל אז התברר שגם את השולחן לא ניתן היה  
להזיז. פטר ניסה לקרב לעצמו את צלחת המרק,  
שרק לפני רגע המשרת העמיד לפניו, וגם הצלחת  
כבר לא הייתה מוכנה לזוז. היא כאילו קפאה אל  
השולחן ברגע שהעמידו אותה. למזלו של פטר



פינה.

המרכבה נעצרה ופטר עם דודה ג'ין נכנסו דרך  
שער היהלומים, מלווים בעשרות משרתים.  
"אולי תרצה לאכול דבר מה?" שאלה הדודה  
כשהורידה את כפפות עור מידיה "נוכל להכין לך  
מקום ליד שולחן ארוחת הצהריים."  
פטר, כמו כל הנערים בגילו, היה מוכן לאכול הכל,

המרק לא נדבק אל הצלחת ואפשר היה לאכול אותו, כמו שאפשר היה גם לאכול את עוגת תות השדה הנהדרת והגלידה בטעמים שונים.

"אולי הטירה הזו מכושפת, דודה ג'ין?" שאל פטר. "לא, בשום אופן לא, אך אין דבר, מה שלא יהיה, הרי אין דבר שאישה בעלת מרץ והחלטיות כמוני לא תוכל לבצע." ואחרי רגע דודה ג'ין הוסיפה "הערב אקבל כמה אורחים לארוחה, אז בינתיים רוץ, פטר, ותכיר את הטירה. יש כאן כל כך הרבה דברים מעניינים, ובגן תראה גם בריכה עם ברבורים."

דודה ג'ין יצאה מההדר בהידור רב, מלווה במשרתיה, ופטר התחיל לחקור את הטירה. הוא עבר מחדר לחדר, בדק את עליות הגג והחדרים

בצריחים, ואפילו תעה כמה דקות במרתפים. ובכל מקום ראה שהחפצים השונים לא ניתנים להזזה. המיטות, השולחנות, והכיסאות עמדו דבוקים לרצפה ואפילו השעונים והאגרטלים היו מחוברים למדפים בצורה לא ניתנת להבנה.

כשהגיע הערב לפני שער היהלום התחילו הופיע מרכבות מפוארות שהביאו אורחים מכובדים, לבושים בהידור רב. כשהתאספו כבר כל האורחים נשמע צליל חצוצרת הכסף ועל מדרגות הראשיות של האולם הראשי הופיעה דודה ג'ין בשמלה רקומה בחוטי זהב עם פנינים בשוליים. שני נערים קטנים החזיקו את שובל השמלה והוסיפו לפאר הופעתה. פטר, להפתעתו הגדולה, מצא את עצמו לבוש חליפת קטיפה בצבע שזיף.





"ברוכים הבאים, ידידי" אמרה המלכה דודה ג'ין, שפתחה את המניפה שלה עשייה מנוצות בת יענה "איזה לילה יפה יהיה לנו לארוחת הערב הזו." היא הושיטה את זרועה לגבר במדי אלוף הפרשים והובילה את האורחים לאולם הגדול. האורחים, כולם בבגדי משי וקטיפה עם אבני חן נוצצות, הלכו אחריהם כמו זנב פתוח של טווס. אחרי הארוחה הם התחילו לעבור לאולם הראשי בזוגות ושלשות. דודה ג'ין והקצין הובילו את הריקודים, מינואטים, קוודרילים וולסים עתיקים. הצחוק והעליזות היו כבר בשיא כשפתאום נשמע מישהו רץ בכבדות במדרגות הגדולות המובילות לאולם הריקודים. האורחים עצרו לרגע, הביטו כולם למקום שממנו נשמע הרעש וראו בדלת

הגדולה אדם זקן מוזר, לבוש בגלימה בצבע  
אדום-דובדבן ובנעליים זהובות. זה היה מוכר  
החלומות. שערותיו היו פרועות, גלימתו גלשה  
מכתפו ונעלי הזהב היו מכוסות אבק.  
"אנשים טיפשים!" קרא מוכר החלומות הזקן,  
כשקולו עולה לזעקה "ברחו מכאן. תצילו את  
חייכם! זו טירה מכושפת ובעוד דקות אחדות היא  
תתהפך. האם לא הרגשתם שהכל כאן מוצמד חזק  
לרצפה? ברחו מכאן מיד!"  
קמה מהומה ובלבול נורא, האורחים רצו במדרגות  
הגדולות ואל שער הטירה, אך פטר לא ראה כבר  
את דודתו ביניהם. לכן הוא רץ לתוך בניין הטירה  
וקרא "דודה ג'ין! דודה ג'ין!" הוא עבר את אולם  
הריקודים וראה את עצמו במראות הגדולות שעל

הקירות. "דודה ג'ין! דודה ג'ין!" הוא חזר שוב ושוב,  
אך דודה ג'ין לא ענתה.  
פטר רץ הלאה ויצא למרפסת העליונה של המגדל  
הראשי. באור הירח הוא ראה את הצל השחור של  
הטירה על משטח הדשא למטה, ראה את היער  
המסתורי השחור ושרשרת הרים מכוסים שלג.  
ופתאום שמע קול, חזק מכל קול אנוש, עמוק,  
מצלצל חזק וחגיגי כמו צלצול של פעמון ענק:  
"זה הזמן!"  
ומיד הכל הפך שחור כמו דיו, אנשים התחילו  
לצעוק, הטירה המכושפת התנדנדה כאילו צפה על  
פני מים סוערים, התחילה להטות לצד ולהתהפך.  
פטר הרגיש שרצפת המרפסת בורחת מתחת  
רגליו. הוא רצה להחזיק במשהו אך לא מצא דבר





בהישג ידו ופתאום עם זעקה איומה התחיל לפול.  
הוא נפל, נפל ונפל...

כשפטר פתח את עיניו ראה שהשמש העומדת  
גבוה בשמיים. השעה הייתה קרובה לצהריים והוא  
ישב על אותה האבן הגדולה, בקצה אותה החורשה  
שממנה ראה את דודה ג'ין במרכבה המפוארת.  
עורבוני כחול צעק מעליו מענף האורן.  
דודה ג'ין, המרכבה והטירה המכושפת לא היו אלא  
חלום. פטר נרדם בצל האורנים, וחלם את החלום  
שקנה אצל מוכר החלומות בפלורין זהב אחד.  
שמח להיות חי שפשף פטר את עיניו, הרים את סל  
הביצים ובשריקה עליזה המשיך בדרכו לדודה ג'ין.